

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobce: **D. N. D.**, zastoupený Mgr. Darinou Kučerovou, advokátkou se sídlem Sofijská 890/31, Děčín 2, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2003, č. j. OAM-1319/LE-L04-VL02-2002, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 18. 2. 2004, č. j. 14 Az 158/2003 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se nepřiznává právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím ze dne 6. 5. 2003, č. j. OAM-1319/LE-L04-VL02-2002, žalovaný neudělil žalobci azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Toto rozhodnutí doručil žalobci dne 11. 6. 2003. Žalobce podal téhož dne proti uvedenému rozhodnutí blanketní žalobu, ve které pouze označil rozhodnutí žalovaného, které touto žalobou napadá s tím, že odůvodnění k žalobě podá dodatečně. Žalovaný doručil žalobu krajskému soudu dne 16. 6. 2003. Podáním k poštovní přepravě dne 30. 6. 2003, soudu doručeným dne 1. 7. 2003, uvedl důvody pro podání žaloby. Zejména namítal, že napadené rozhodnutí nemá náležitosti správního rozhodnutí,

věcně pak namítal, že ve správním řízení uvedl dostatek důvodů svědčících pro udělení azylu a překážky vycestování.

Krajský soud v Ústí nad Labem usnesením ze dne 18. 2. 2004, č. j. 14 Az 158/2003-29, žalobu odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) a písm. b) s. ř. s. V odůvodnění usnesení soud uvedl, že jednou z podmínek řízení před soudem je řádná žaloba, ta však neobsahovala žádný žalobní bod (§ 71 s. ř. s.). Žalobce měl možnost podat žalobu do 18. 6. 2003, tato lhůta však uplynula, aniž by v jejím průběhu žalobce žalobu doplnil. Doplnění žaloby podal žalobce k poštovní přepravě až 30. 6. 2003, tedy po zákonem stanovené lhůtě.

Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včas kasační stížnost založenou na důvodu uvedeném v § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., a tvrdil, že obecná lhůta pro podání žaloby je dvouměsíční a počíná běžet doručením napadeného rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí mu bylo doručeno 11. 6. 2003. Proto doplnění jeho žaloby o žalobní body ze dne 30. 6. 2003 bylo podáno včas a soud měl žalobu projednat v celém jejím rozsahu. Protože tak neučinil, navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Současně požádal o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti pouze uvedl, že odkazuje soud na správní spis a uvedl, že žádost žalobce o přiznání odkladného účinku není důvodná.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí krajského soudu v mezích důvodů vymezených stížnostními body (§ 109 odst. 3 s. ř. s.) a neshledal kasační stížnost důvodnou. Opíral se především o § 72 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze sice žalobu podat do dvou měsíců poté, co bylo žalobci rozhodnutí oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, ovšem nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Takovým zákonem je mimo jiné i zákon o azylu.

Podle § 32 odst. 1 zákona o azylu, ve znění účinném v době podání žaloby, lze žalobu proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí. Podle odstavce 2 téhož ustanovení lze podat ve lhůtě 7 dnů ode dne doručení rozhodnutí žalobu proti rozhodnutí o žádosti o udělení azylu, jímž se tato žádost zamítá jako zjevně nedůvodná, nebo které bylo doručeno v době, kdy žadatel o udělení azylu byl umístěn v přijímacím středisku v tranzitním prostoru mezinárodního letiště, nebo podané v zařízení pro zajištění cizinců.

V daném případě žalovaný rozhodoval o udělení azylu (příp. neudělení) podle § 12, § 13 odst. 1 a odst. 2 a § 14 zákona o azylu, bylo nutno vycházet z § 32 odst. 1 zákona o azylu. Lhůta pro podání žaloby byla proto patnáctidenní a počala běžet doručením napadeného rozhodnutí žalovaného. Není sporu o tom, že předmětné rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 11. 6. 2003, běh patnáctidenní lhůty k podání žaloby skončil dne 26. 6. 2003. Protože žalobce podal doplnění žaloby k poštovní přepravě až dne 30. 6. 2003, jak je zřejmé z připojené obálky a otisku razítka držitele poštovní licence, založené v soudním spise, bylo jeho podání již opožděné.

Na věci nemění nic skutečnost, že soud vycházel nesprávně při počítání lhůty k podání žaloby z § 32 odst. 2 zákona o azylu, tedy z kratší lhůty pro podání žaloby. Protože žaloba byla doplněna o důvody opožděně, jak je vysvětleno výše, nemohl mít chybný úsudek soudu o délce lhůty k podání žaloby vliv na zákonnost jeho rozhodnutí. Soud proto nepochybil, když žalobu odmítl, neboť první návrh žaloby neobsahoval žádný žalobní bod (což žalobce ani nikterak nezpochybňuje) a její doplnění bylo podáno žalobcem po lhůtě pro podání žaloby.

Protože v kasační stížnosti žalobce namítá pouze nesouhlas s použitím právního předpisu, podle něhož soud postupoval při aplikaci lhůty pro podání doplnění žaloby, zaměřil se Nejvyšší správní soud na přezkoumání této námitky (§ 109 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud tedy shledal námitku žalobce nedůvodnou a jelikož v řízení nevyšly najevo žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

O žádosti žalobce o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nerozhodoval, neboť již rozhodl o věci samé.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. března 2005

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu